

Arrest

nr. 229 691 van 2 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, werd op 4 december 2014 als vluchteling erkend.

1.2. Op 29 september 2016 werd verzoekers internering als veiligheidsmaatregel opgelegd door de Correctionele rechtbank te Brussel wegens de moord op zijn echtgenote.

1.3. Bij schrijven van 18 april 2017, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontvangen op 24 april 2017, verzocht de Directeur Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, §2, lid 2 en 55/3/1, §1 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.4. Verzoeker werd op 20 juni 2017 in de gevangenis van Sint-Gillis gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.5. Op 30 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense etnie en afkomstig uit Grozny. U schreef gewone lyriek maar ook politieke gedichten, i.e. gedichten waarin de lezers mensen zoals de ministers, president en hoogste afgevaardigden herkenden. In 2007 publiceerde u de bundel "Schoonheid van Orstchin". De foto die u normaal op de kaft wou, een foto van een vrouw zonder hoofddoek, werd gecensureerd en er moest een andere foto op de kaft, met name een van een vrouw met hoofddoek. In de bundel "Veldje-Veld (een ecologische tragedie)", die uitgegeven werd te Grozny in 2007, bracht u hamsters naar voor als personage en de lezers herkenden hierin de leiders of marionetten die aangesteld werden in Tsjetsjenië, zoals president Ramzan Kadyrov, de Tsjetsjeense Minister van Defensie en de spreker van het Tsjetsjeense parlement. Omdat de uitgever dit boekje niet wilde verspreiden zorgde u er zelf voor dat ze in verschillende winkels terecht kwamen. U publiceerde ook gedichten in tijdschriften en kranten in Tsjetsjenië. Russische tijdschriften wilden u niet publiceren omdat ze uw gedichten opvatten als zou u de onafhankelijkheid van Tsjetsjenië propaganderen. In 2008 publiceerde u nog de bundel "Over de liefde vanuit de hoogte", deze keer opnieuw met op de kaft een vrouw met een hoofddoek. Het laatste half jaar werd de conflictsituatie groter omdat de redacteurs uw poëma's niet meer wilden publiceren omdat ze hun job niet wilden verliezen. U zou normaalgezien ook zendtijd krijgen op de radio in de winter van 2007-2008 maar deze minuten werden ingevuld met religieuze uitzendingen. U kreeg dus geen toegang meer tot de radio en u kende moeilijkheden om uw werk te publiceren. U regelde vijf keer een afspraak met de Minister van Informatie om hierover te praten maar telkens kreeg u hierop een negatief antwoord. Op 28 augustus 2008 werd u thuis 's ochtends meegenomen door mensen in camouflage-uniform. Uw echtgenote was op dat moment in het ziekenhuis opgenomen. De onbekende mannen, Tsjetsjenen, brachten u naar een soort politie-afdeling of kazerne aan de rand van Grozny. U werd er zeven dagen vastgehouden. Tijdens die week gebeurde er niets en zeiden ze niets tegen u. De commandant liet u een papier (uitreisverbod) ondertekenen en zei dat u moest zwijgen. Het is uw vermoeden dat dit met u gebeurde omwille van wat u geschreven had. Toen ze u lieten gaan zei men nog tegen u dat ze u een grote dienst hadden verleend. Na uw vrijlating ging u meteen naar de steppe om daar onder te duiken bij een vriend. Bij uw vriend belde u naar huis om hen te laten weten dat u vrij was. U telefoneerde ook naar een studiegenoot die onder-hoofredacteur is bij een literair kunsttijdschrift en die werkzaam was op het Ministerie van Nationale Politiek en Media. Hij zei u dat u met uw gedichten de "generaals", i.e. topfunctionarissen, had beledigd. Na dit gesprek besloot u het land te verlaten omdat u vreesde spoorloos te verdwijnen of vermoord te worden. Ook elders in Rusland zou men u terugvinden. De Tsjetsjeense leiders zijn immers allemaal leden van een federale politieke partij. Er waren diverse Tsjetsjeense dichters en schrijvers die veroordeeld werden of moesten vluchten. Op 22 of 23 november 2008 vertrok u met uw vrouw en twee jongste kinderen met een bus naar de Kiev-regio (Oekraïne). Uw twee oudste zonen kwamen niet mee omdat ze in Grozny studeren en ze bleven achter bij uw moeder. Twee dagen en twee nachten later kwamen jullie aan in de Kiev-regio en jullie stapten meteen over in de laadruimte van een vrachtwagen. Deze vrachtwagen zette jullie op 28 november 2008 af in België en diezelfde dag dienden u en uw vrouw een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Op 4 december 2014 werd u erkend als vluchteling.

Op 29 september 2016 werd uw internering als veiligheidsmaatregel opgelegd door de Correctionele rechtbank te Brussel wegens de moord op uw echtgenote.

Op 24 april 2017 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

U werd op 4 december 2014 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, u heden de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden.

Artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet stipuleert immers dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

In casu dient er gewezen te worden op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele rechtbank te Brussel dd. 29 september 2016. Uit dit vonnis blijkt dat er in uw hoofde een interneringsmaatregel werd gelast omdat u uw echtgenote had vermoord. De Raadkamer van de Correctionele rechtbank te Brussel achtte de feiten die u ten laste werden gelegd, als bewezen. Het lijkt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waaraan u zich had schuldig gemaakt een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 Vw. betreft.

Het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt. Uit de het verslag van de forensisch psycholoog (zie stuk 7 "Documenten voorgelegd door de asielzoeker") blijkt bovendien dat in uw hoofde iedere vorm van probleembesef ontbreekt, dat uw gewetensfunctie en uw empathisch vermogen ernstig aangetast zijn, en dat niettegenstaande de kans op recidive laag tot middelmatig is, u naar het oordeel van de gerechtsdeskundige wel degelijk een potentieel tot bizar, agressief en onvoorspelbaar gedrag bezit. Daar u op het ogenblik van de feiten in een ernstige staat van geestesstoornis verkeerde die u ongeschikt maakte tot het controleren van uw daden, en aangezien u zich nog steeds in die staat bevond op het ogenblik van het strafrechtelijk onderzoek oordeelde de Raadkamer bij de Correctionele rechtbank te Brussel **dat u een gevaar vormde voor de samenleving** en gelastte uw internering.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 07/06/2017 opgeroepen om op 20/06/2017 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

U verklaart en verwijst hierbij naar stukken die u voorlegt uit uw strafdossier (CGVS p. 3-5) dat u geen verantwoording kan dragen voor uw handelingen. Uw advocaat mr. Klapwijk merkt op (CGVS p. 2 & 10) dat u niet veroordeeld maar geïnterneerd bent, dat u niet verantwoordelijk bent voor uw daden, en dat u een gevaar vormt voor de samenleving én voor uzelf.

Niettegenstaande artikel 55/3/1, §1 van de wet inderdaad letterlijk stelt dat er sprake moet zijn van een definitieve veroordeling, is het duidelijk dat de wetgever met het begrip "veroordeling" geenszins een strafrechtelijke sanctie of repressieve maatregel bedoelde, doch wel een eindbeslissing over de strafvordering voor ogen had. In casu werd de interneringsmaatregel, waar u het voorwerp van uitmaakt, opgelegd door de Raadkamer bij de Correctionele rechtbank te Brussel. De Raadkamer trad hierbij op als vonnisgerecht waarbij zij beoordeelde of u de tenlastegelegde feiten heeft gepleegd, en of deze feiten strafbaar gesteld worden met een criminele straf. De beslissing die genomen werd is een vonnis in de zin van artikel 149 G.W. (zie ook artikel 7 Wet Bescherming Maatschappij, met name de wet van 1 juli 1964 tot bescherming van de maatschappij tegen abnormalen en de gewoontemisdadigers, B.S. 17 juli 1964). Het gegeven dat u het voorwerp uitmaakte van een interneringsmaatregel neemt dan ook niet weg dat de Raadkamer bij de Correctionele rechtbank van Brussel een uitspraak heeft gedaan over de grond van de ingestelde strafvordering, waarbij de feiten als bewezen werden verklaard. Het enige verschil met een beklagde die wel schuldbequaam wordt bevonden, is gelegen in het feit dat dit bij een

inverdenkinggestelde die zich op het ogenblik van de feiten in één van de staten voorzien door artikel 1 van de wet van 1 juli 1964 verkeerde in hoofddorde leidt tot een beschermingsmaatregel en niet tot een strafrechtelijke sanctie. Daarenboven stelt artikel 11 van voornoemde Wet Bescherming Maatschappij van 1964 dat, indien de internering bevolen wordt, de verdachte ook wordt veroordeeld in de kosten en, indien daartoe aanleiding bestaat, tot de teruggave. Bovendien wordt de bijzondere verbeurdverklaring uitgesproken en wordt er over de burgerlijke rechtsvordering beslist. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat u veroordeeld werd in de kosten van de openbare actie (voor een bedrag van 7259,20 euro), alsook veroordeeld werd tot het betalen van 3000 euro morele schadevergoeding aan de zus van het slachtoffer, en het betalen van een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 780 euro. Uit het voorgaande volgt dat er in uw hoofde wel degelijk sprake is van een eindbeslissing over de strafvordering en dus een veroordeling in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat zowel u als uw raadsman Mr. K.(...) aanvoeren dat u als geïnterneerde niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor uw daden, wijst het CGVS er op dat de vraag of u al dan niet toerekeningsvatbaar bent deel uitmaakt van de beoordeling die de strafrechter moet maken, doch geen element is waar het CGVS bij de toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet rekening mee dient te houden. Het strafrecht betreft immers een duidelijk van het vreemdelingenrecht te onderscheiden rechtstak. De beslissing gestoeld op artikel 55/3/1, § 1 betreft bovendien geen strafsancie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolgning. Bijgevolg is het CGVS bij de toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet geenszins gebonden door de criteria die in het strafrecht gehanteerd worden. Dit wordt impliciet bevestigd in de Memorie van Toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (Parl. St. Kamer, zittingsperiode 54, n° 1197/001, p. 19), waarin uiteengezet wordt dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en derhalve ook kan toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van misdrijven met een lagere kwalificatie dan een misdaad. Uit het gegeven dat het CGVS niet gebonden is aan de classificatie die in het strafrecht gehanteerd wordt, en rekening houdend met het feit dat nergens uit de voorbereidende werken of de wettekst zelf blijkt dat artikel 55/3/1, §1 niet van toepassing is op personen die volgens de principes gehanteerd in het strafrecht ontoerekeningsvatbaar werden bevonden, dient afgeleid te worden dat artikel 55/3/1, § 1 van de wet ook kan toegepast worden in het geval de erkende vluchteling geïnterneerd werd/is.

Uw raadsman mr. K.(...) stelde zich verder vragen bij wat de waarde is van uw verklaringen gelet op uw internering. In de mate dat uw raadsman andermaal zou verwijzen naar het feit dat u niet toerekeningsvatbaar bent, kan verwezen worden naar uiteenzetting in de voorgaande paragraaf van deze beslissing. In de mate dat uw advocaat lijkt te insinueren dat u niet in staat zou zijn om de vraagstelling van het CGVS te begrijpen, noch coherente verklaringen kan afleggen, dan wel de mogelijke gevolgen van uw verklaringen voor het behoud van uw status te bevatten, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het CGVS vóór het versturen van de oproepingsbrief telefonisch contact had opgenomen met de psychiatrische afdeling van de gevangenis van Sint-Gillis ten einde na te gaan of u persoonlijk kon gehoord worden of juist niet kon gehoord worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop u geen invloed heeft. Uit de e-mail dd. 31 mei 2017 van de sociaal assistent S. G.(...), die u opvolgt, blijkt onmiskenbaar dat uw psychologische toestand u niet belette om gehoord te worden. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat u het doel van het gehoor begreep (CGVS, p. 2), dat het gehoor op normale wijze is verlopen en dat er zich geen noemenswaardige problemen voordeden. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom er geen waarde zou mogen gehecht worden aan uw verklaringen louter en alleen omdat u geïnterneerd bent.

U haalt verder aan (CGVS p. 3-5) dat u een brave man bent, dat u 61 jaar bent en nooit iets in uw leven misdaan heeft, dat u gedurende de 8 jaar in België niet eens een peuk op straat heeft gegooid, dat u een blanco strafregister heeft, dat de kans op een recidive delict heel erg laag is, dat u reeds 15 maanden in de psychiatrie zit en geen enkele opmerking of berisping heeft gekregen. Deze door u opgesomde elementen doen evenwel geen enkele afbreuk aan de bijzondere ernst van de door u gepleegde feiten waarvoor u definitief veroordeeld bent. Evenmin zijn deze beweringen van dien aard dat zij de vaststelling dat u een gevaar voor de samenleving vormt in een ander daglicht plaatsen. U werd en bent immers nog steeds geïnterneerd juist omdat u een gevaar vormt voor de samenleving. Uw bewering dat de kans op recidive heel erg laag is, vindt bovendien geen steun in het verslag van de forensisch psycholoog die hieromtrent stelde: "dat de kans op recidive delict laag tot middelmatig is,

maar hij bezit weldegelijk een potentieel tot bizar, agressief, en onvoorspelbaar gedrag". Het valt bijgevolg geenszins uit te sluiten dat u, zoals u beweert, niet zal recidiveren.

Voorts stelde u (CGVS p. 5-8) dat u zich verdedigde, dat uw vrouw vreemd ging en minnaars had, dat uw vrouw een geslachtsziekte had en u niet, dat zelfs als u schuldig bent bevonden het om een gezinsdrama ging, dat u uw allerbeste hebt gedaan om uw gezin te behouden, dat uw kinderen voorlopig nog klein zijn maar met de tijd zullen begrijpen dat u een eerlijke en trouwe liefdevolle man bent en zelf naar u zullen komen, dat uw kinderen vroeg of laat zullen begrijpen wie echt voor hen heeft geleefd en alles voor hen heeft gedaan. U stelt ook (CGVS p. 3) dat de familie van uw vrouw hun best hebben gedaan om het onderzoek naar de moord op uw vrouw in België te beïnvloeden zodat ze alle feiten van haar losbandig leven konden verbergen. Er moet worden opgemerkt dat dergelijke blote beweringen niet zo maar voor waar kunnen worden aangenomen en kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Daarenboven kan nog worden vastgesteld dat uit de stukken waarover het CGVS beschikt (zie onder meer stuk 4 en stuk 7 "Documenten voorgelegd door de asielzoeker") dat u de schuld in de schoenen van uw slachtoffer heeft proberen te schuiven. Tijdens het gehoor afgenomen door de medewerker van het CGVS probeerde u duidelijk hetzelfde te doen. Dit wijst er op dat u nog steeds **geen schuldinzicht heeft, noch berouw toont**.

U geeft ook aan niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat de familie van uw vrouw bloedwraak tegen u heeft uitgesproken (CGVS p. 3 & 7). Dit element werpt echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving in België omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet. Dit wordt wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (infra).

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

De door u voorgelegde stukken kunnen deze conclusie niet wijzigen. De door u voorgelegde stukken uit uw strafdossier (o.a. proces-verbaal, medische documenten, vonnis tot plaatsing, advies van het OM, attest gevangenschap, medische en psychologische gegevens, beslissing van de Raadkamer, blanco strafregister, beslissing van de Jeugdrechtbank m.b.t. uw kinderen) bevatten informatie die niet wordt betwist. In de brief dd. 21/03/2017 van mr. M.(...) wordt vermeld dat het apothekersvoorschrift van 11/12/2015 dat u hem liet zien m.b.t. Amoxicilline, Doxycycline en Gynomik inderdaad antibiotica en een schimmelbestrijdend middel betreft, wat indicaties geeft op de bestrijding van een soa. Dit attest doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 55/3/1, § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte is overgegaan tot de intrekking van zijn vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet aangezien er *in casu* geen sprake kan zijn van een definitieve veroordeling in de zin van de wet. Verzoeker werd immers niet

veroordeeld omdat hij niet verantwoordelijk kon worden gesteld voor de door hem gestelde daden, hoe ernstig deze ook zijn, op het moment dat deze daden effectief door hem werden gesteld. Verzoeker wijst erop dat de internering in België een juridische veiligheidsmaatregel voorstelt voor de geïnterneerde alsook voor de hem omringende samenleving en dat de rechtbank deze maatregel kan bevelen voor personen met een geestesstoornis die een misdaad of wanbedrijf pleegden en waarvan de rechter oordeelt dat zij geen controle hadden over hun daden en bovendien een gevaar vormen voor de maatschappij. Verzoeker merkt op dat hij in het kader van de internering telkens om de zoveel maanden aan een psychiatrisch onderzoek wordt onderworpen met als doel te bepalen of het nog altijd noodzakelijk en/of aangewezen is dat hij het regime van internering dient te ondergaan. Indien op grond van een psychiatrisch rapport zou blijken dat hij geen gevaar meer vormt voor zichzelf en de samenleving, kan de Commissie tot Bescherming van de Maatschappij beslissen dat er geen redenen meer voorhanden zijn om verzoeker te interneren en hij dus weer, op vrije voeten, in de samenleving kan worden geïntegreerd. Op dat moment wordt verzoeker dus niet meer geacht een gevaar te vormen voor zichzelf of de maatschappij. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing uitgaat van de premisse dat hij niet alleen op het moment dat hij de strafbare feiten pleegde een gevaar vormde voor de maatschappij, maar dat hij dit ook thans is, en ook binnen zes maanden, alsook voor de rest van zijn leven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen loopt hiermee naar mening van verzoeker evenwel vooruit op de procedurele en de wettelijke normering/doelstelling van het regime van de internering waaraan hij thans op tijdelijke wijze wordt onderworpen. Immers, niets sluit uit dat binnen één jaar op basis van een psychiatrisch rapport de Commissie tot Bescherming van de Maatschappij beslist dat er geen redenen meer voorhanden zijn om verzoeker te interneren omdat bijvoorbeeld de psychiatrische behandeling die hij tijdens zijn internering heeft ondergaan zijn vruchten heeft afgeworpen. Bovendien laat niets toe te stellen dat verzoeker op het moment van het gehoor door het Commissariaat-generaal of op het moment van de bestreden beslissing een gevaar vormde voor de maatschappij, aldus verzoeker, die er in dit verband op wijst dat het psychiatrisch rapport op grond waarvan de Brusselse Raadkamer de internering gelastte immers al een jaar oud is. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat het motief van het gevaar voor de samenleving sinds augustus 2015 werd ingevoerd in het kader van de strijd tegen het terrorisme (Kamer 2014-15, 1197/1,4), dat het volgens de staatssecretaris ging om “een zeer klein aantal personen” (Kamer 2014-15, 1197/3,3) en dat er op het ogenblik van de bespreking van het wetsontwerp sprake was van 15 Syriëstrijders die hiervoor in aanmerking kwamen. Verzoeker meent ook dat het argument dat hij geen schuldinzicht heeft, noch berouw toont, niet als relevant kan worden weerhouden. Immers, het is net omdat hij niet geacht wordt verantwoordelijk te zijn voor zijn daden dat van hem niet kan worden verwacht schuldinzicht te hebben of berouw te tonen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt hier volgens verzoeker een rol van strafrechter aan, wat niet de bedoeling kan zijn. Dat hij werd veroordeeld tot betaling van de gerechtskosten, er een verbeurdverklaring werd uitgesproken, hij de burgerlijke partij moet vergoeden en hij een rechtsplegingsvergoeding moet betalen, doet niets af aan de hoger uiteengezette argumentatie, aldus nog verzoeker.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat (i) uit het vonnis van de Correctionele rechtbank te Brussel dd. 29 september 2016 blijkt dat er in zijn hoofde een interneringsmaatregel werd gelast omdat hij zijn echtgenote had vermoord, de Raadkamer van de Correctionele rechtbank te Brussel de feiten die hem ten laste werden gelegd als bewezen achtte, het dan ook geen twijfel lijdt dat het misdrijf waaraan hij zich had schuldig gemaakt een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet betreft, en het misdrijf waarvoor hij veroordeeld werd bovendien dermate ernstig is dat deze vaststelling *an sich* voldoende is om te stellen dat hij een gevaar voor de samenleving vormt, uit het verslag van de forensisch psycholoog bovendien blijkt dat in zijn hoofde iedere vorm van probleembesef ontbreekt, dat zijn gewetensfunctie en zijn empathisch vermogen ernstig aangetast zijn, en dat niettegenstaande de kans op recidive laag tot middelmatig is, hij naar het oordeel van de gerechtsdeskundige wel degelijk een potentieel tot bizar, agressief en onvoorspelbaar gedrag bezit, de Raadkamer bij de Correctionele rechtbank te Brussel oordeelde dat hij een gevaar vormde voor de samenleving en zijn internering gelastte omdat hij op het ogenblik van de feiten in een ernstige staat van geestesstoornis verkeerde die hem ongeschikt maakte tot het controleren van zijn daden en hij zich nog steeds in die staat bevond op het ogenblik van het strafrechtelijk onderzoek en dan ook blijkt dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, (ii) hij geen elementen aanbrengt die het behoud van zijn vluchtelingstatus wettigen daar (1) de wetgever met het begrip “veroordeling” geenszins een strafrechtelijke sanctie of repressieve maatregel bedoelde, doch wel een eindbeslissing over de strafvordering voor ogen had, het gegeven

dat hij het voorwerp uitmaakte van een interneringsmaatregel niet wegneemt dat de Raadkamer bij de Correctionele rechtbank van Brussel een uitspraak heeft gedaan over de grond van de ingestelde strafvordering, waarbij de feiten als bewezen werden verklaard, hij veroordeeld werd in de kosten van de openbare actie (voor een bedrag van 7259,20 euro), alsook tot het betalen van 3000 euro morele schadevergoeding aan de zus van het slachtoffer, en het betalen van een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 780 euro en er in zijn hoofde dus wel degelijk sprake is van een eindbeslissing over de strafvordering en dus van een veroordeling in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, (2) de vraag of hij al dan niet toerekeningsvatbaar is deel uitmaakt van de beoordeling die de strafrechter moet maken doch geen element is waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet rekening mee dient te houden daar het strafrecht een duidelijk van het vreemdelingenrecht te onderscheiden rechtstak betreft en nergens uit de voorbereidende werken of de wettekst zelf bovendien blijkt dat artikel 55/3/1, §1 niet van toepassing is op personen die volgens de principes gehanteerd in het strafrecht ontoerekeningsvatbaar werden bevonden zodat dient afgeleid te worden dat artikel 55/3/1, § 1 van de wet ook kan toegepast worden in het geval de erkende vluchteling geïnterneerd werd/is, (3) zijn psychologische toestand hem niet belette om gehoord te worden, uit het gehoorverslag bovendien blijkt dat hij het doel van het gehoor begreep, dat het gehoor op normale wijze is verlopen en dat er zich geen noemenswaardige problemen voordeden zodat dan ook niet kan worden ingezien waarom er geen waarde zou mogen gehecht worden aan zijn verklaringen louter en alleen omdat hij geïnterneerd is, (4) zijn verklaringen dat hij een brave man is, dat hij 61 jaar is en nooit iets in zijn leven misdaan heeft, dat hij gedurende de 8 jaar in België niet eens een peuk op straat heeft gegooid, dat hij een blanco strafregister heeft, dat de kans op een recidive delict heel erg laag is en dat hij reeds 15 maanden in de psychiatrie zit en geen enkele opmerking of berisping heeft gekregen, geen enkele afbreuk doen aan de bijzondere ernst van de door hem gepleegde feiten waarvoor hij definitief veroordeeld is en evenmin van dien aard zijn dat zij de vaststelling dat hij een gevaar voor de samenleving vormt in een ander daglicht plaatsen en zijn bewering dat de kans op recidive heel erg laag is bovendien geen steun vindt in het verslag van de forensisch psycholoog die hieromtrent stelde: *“dat de kans op recidive delict laag tot middelmatig is, maar hij bezit weldegelijk een potentieel tot bizar, agressief, en onvoorspelbaar gedrag”*, (5) de blote beweringen dat hij zich verdedigde, dat zijn vrouw vreemd ging en minnaars had, dat zijn vrouw een geslachtsziekte had en hij niet, dat zelfs als hij schuldig is bevonden het om een gezinsdrama ging, dat hij zijn allerbeste heeft gedaan om zijn gezin te behouden, dat zijn kinderen voorlopig nog klein zijn maar met de tijd zullen begrijpen dat hij een eerlijke en trouwe liefdevolle man is en zelf naar hem zullen komen, dat zijn kinderen vroeg of laat zullen begrijpen wie echt voor hen heeft geleefd en alles voor hen heeft gedaan en dat de familie van zijn vrouw hun best hebben gedaan om het onderzoek naar de moord op zijn vrouw in België te beïnvloeden zodat ze alle feiten van haar losbandig leven konden verbergen, niet zo maar voor waar kunnen worden aangenomen en bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht kunnen plaatsen en uit de stukken waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat hij de schuld in de schoenen van zijn slachtoffer heeft proberen te schuiven en hij tijdens het gehoor afgenomen door de medewerker van het Commissariaat-generaal duidelijk probeerde hetzelfde te doen, wat erop wijst dat hij nog steeds geen schuldinzicht heeft, noch berouw toont en (6) ook zijn verklaring niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat de familie van zijn vrouw bloedwraak tegen hem heeft uitgesproken geen ander licht werpt op de motieven om zijn vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving in België omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet maar dit element wel wordt meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied en (iii) de door hem voorgelegde stukken uit zijn strafdossier informatie bevatten die niet wordt betwist en ook de brief dd. 21/03/2017 van mr. Muls, waarin wordt vermeld dat het apothekersvoorschrift van 11/12/2015 dat hij hem liet zien m.b.t. Amoxicilline, Doxycycline en Gynomik inderdaad antibiotica en een schimmelbestrijdend middel betreft, wat indicaties geeft op de bestrijding van een soa, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te

begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 30 juni 2017 (CG nr. 0816927Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De nationale overheden, inclusief nationale rechters, zijn ertoe gehouden wanneer zij intern recht toepassen, en met name bepalingen die specifiek werden aangenomen om tenuitvoerlegging te geven aan een richtlijn, deze bepalingen zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (HvJ 5 oktober 2004, gevoegde zaken C-397/01 en C-403/01, *Pfeiffer*, §113).

2.4. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.5. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de

aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig"."* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001).

Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er immers *"de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten."* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een "misdaad" in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

2.6. In tegenstelling tot wat door de verwerende partij wordt gesuggereerd, blijkt uit de voormelde passage uit de Memorie van toelichting dat de Belgische wetgever bij de omzetting van artikel 14.4 van Richtlijn 2011/95/EU in Belgisch recht er uitdrukkelijk voor gekozen heeft om het toepassingsgebied van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet niet te beperken tot misdaden in de zin van het Belgisch strafwetboek doch ook wanbedrijven in aanmerking kunnen worden genomen, voor zover deze gekwalificeerd kunnen worden als 'bijzonder ernstig'. Om deze reden werd in de wettekst geopteerd voor het verzamelbegrip *"misdrijf / infraction"*. Het is echter niet omdat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een ruime beoordelingsvrijheid heeft voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' dat het Commissariaat-generaal niet gebonden is door de kwalificatie van dit misdrijf (misdaad dan wel wanbedrijf) in het strafrecht. Nergens uit de voorbereidende werken of de wettekst zelf blijkt overigens dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet niet gebonden is aan de classificatie die in het strafrecht gehanteerd wordt.

Uit het administratief dossier blijkt dat er bij vonnis van de Raadkamer bij de Correctionele rechtbank te Brussel dd. 29 september 2016 in hoofde van verzoeker een interneringsmaatregel werd gelast omdat hij zijn echtgenote heeft vermoord. De Raadkamer van de Correctionele rechtbank te Brussel achtte de feiten die verzoeker ten laste werden gelegd, als bewezen. Verzoeker betwist deze feiten overigens niet.

Het lijkt geen twijfel dat moord een bijzonder ernstig misdrijf betreft. Evenmin kan worden ontkend dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, getuige hiervan het feit dat zijn internering werd gelast. Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet vereist echter dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. De vraag rijst aldus of voor de toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet een interneringsmaatregel kan gelijkgesteld worden met een veroordeling. De Raad oordeelt dat dit niet het geval is.

De Raad wijst vooreerst op artikel 71 van het Strafwetboek, dat luidt als volgt: *"Er is geen misdrijf wanneer de beschuldigde of de beklaagde op het tijdstip van de feiten leed aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden heeft tenietgedaan of wanneer hij gedwongen werd door een macht die hij niet heeft kunnen weerstaan."* Dit artikel heeft als criterium dat de dader op het tijdstip van de feiten leed aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden volledig tenietgedaan heeft. Als dat criterium vervuld is, dan zal de ontoerekeningsvatbare dader, die niet verantwoordelijk kan worden geacht voor zijn eigen daden, niet gestraft kunnen worden en zal hij buiten vervolging gesteld worden door de onderzoeksgerechten of vrijgesproken worden door de rechter ten gronde.

In casu blijkt uit het vonnis dd. 29 september 2016 dat verzoeker *op het ogenblik van de feiten* in een ernstige staat van geestesstoornis verkeerde die hem ongeschikt maakte tot het controleren van zijn daden. Verzoeker voldoet aldus aan het criterium van artikel 71 van het Strafwetboek, zodat hij niet kan veroordeeld worden voor de door hem gestelde daden.

Dit neemt echter niet weg dat de ontoerekeningsvatbare dader geïnterneerd zal worden wanneer de geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden volledig tenietgedaan heeft nog steeds aanwezig is tijdens zijn proces én bovendien op dat ogenblik het gevaar bestaat dat de betrokkene ten gevolge van de geestesstoornis, in voorkomend geval in samenhang met andere risicofactoren, opnieuw misdrijven pleegt. Omdat verzoeker zich nog steeds in voornoemde staat bevond *op het ogenblik van het strafrechtelijk onderzoek*, oordeelde de Raadkamer bij de Correctionele rechtbank te Brussel dat hij een gevaar vormde voor de samenleving en gelastte zijn internering.

Artikel 2 van de wet van 5 mei 2014 betreffende de internering (hierna: interneringswet) luidt als volgt:

“De internering van personen met een geestesstoornis, bedoeld in artikel 9 van deze wet, is een veiligheidsmaatregel die er tegelijkertijd toe strekt de maatschappij te beschermen en ervoor te zorgen dat aan de geïnterneerde persoon de zorg wordt verstrekt die zijn toestand vereist met het oog op zijn re-integratie in de maatschappij.

Rekening houdend met het veiligheidsrisico en de gezondheid van de geïnterneerde persoon zal hem de nodige zorg aangeboden worden om een menswaardig leven te leiden. Die zorg is gericht op een maximaal haalbare vorm van maatschappelijke re-integratie en verloopt waar aangewezen en mogelijk via een zorgtraject waarin aan de geïnterneerde persoon telkens zorg op maat aangeboden wordt.”

Artikel 5, §1 van de interneringswet bepaalt: *“Wanneer er redenen zijn om aan te nemen dat een persoon zich bevindt in een in artikel 9 bedoelde toestand, bevelen de procureur des Konings, de onderzoeksrechter of de onderzoeks- of vonnisgerechten een forensisch psychiatrisch deskundigenonderzoek teneinde minstens na te gaan :*

1° of de persoon op het ogenblik van de feiten leed aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden heeft tenietgedaan of ernstig heeft aangetast en of de persoon op het ogenblik van het deskundigenonderzoek leed aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden heeft tenietgedaan of ernstig heeft aangetast;

2° of er mogelijk een oorzakelijk verband bestaat tussen de geestesstoornis en de feiten;

3° of het gevaar bestaat dat betrokkene ten gevolge van de geestesstoornis, in voorkomend geval in samenhang met andere risicofactoren, opnieuw misdrijven pleegt, zoals bepaald in artikel 9, § 1, 1° ;

4° dat en hoe de persoon in voorkomend geval kan worden behandeld, begeleid, verzorgd met het oog op zijn re-integratie in de maatschappij;

5° dat desgevallend, indien de tenlastelegging betrekking heeft op de in artikelen 371/1 tot 378 van het Strafwetboek bedoelde feiten of de in de artikelen 379 tot 387 van hetzelfde Wetboek bedoelde feiten indien ze gepleegd werden op minderjarigen of met hun deelneming, de noodzaak bestaat om een gespecialiseerde begeleiding of behandeling op te leggen.”

Indien op basis van het deskundigenonderzoek wordt vastgesteld dat de persoon *op het ogenblik van de feiten* leed aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden heeft tenietgedaan of ernstig heeft aangetast doch dit niet langer het geval is op het ogenblik van het deskundigenonderzoek, zal de schulditsluitingsgrond van artikel 71 van het Strafwetboek toepassing vinden. Internering is enkel mogelijk wanneer zoals *in casu* de betrokkene *op het ogenblik van de berechting* (nog steeds) lijdt aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden tenietdoet of ernstig aantast, hij feiten heeft gepleegd die kunnen worden gekwalificeerd als een misdaad of wanbedrijf die de fysieke of psychische integriteit van derden aantast of bedreigt én op dat ogenblik het gevaar bestaat dat de betrokkene ten gevolge van de geestesstoornis, in voorkomend geval in samenhang met andere risicofactoren, opnieuw dergelijke misdrijven pleegt. Aan deze voorwaarden moet cumulatief worden voldaan. De Raad verwijst te dezen naar artikel 9 van voornoemde wet, waarin wordt bepaald:

“§ 1. 1 De onderzoeksgerechten, tenzij het gaat om misdaden of wanbedrijven die worden beschouwd als politieke misdrijven of drukpersmisdrijven, behoudens voor drukpersmisdrijven die door racisme of xenofobie ingegeven zijn, en de vonnisgerechten kunnen de internering bevelen van een persoon :

1° die een misdaad of wanbedrijf heeft gepleegd die de fysieke of psychische integriteit van derden aantast of bedreigt en

2° die op het ogenblik van de beslissing aan een geestesstoornis lijdt die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden tenietdoet of ernstig aantast en

3° bij wie het gevaar bestaat dat hij als gevolg van zijn geestesstoornis, eventueel in samenhang met andere risicofactoren, opnieuw feiten zoals bedoeld in 1° zal plegen.

Het onderzoeksgerecht of het vonnisgerecht beoordeelt op met redenen omklede wijze of het feit de fysieke of psychische integriteit van derden heeft aangetast of bedreigd.

§ 2. De rechter beslist na uitvoering van het in artikel 5 bedoelde forensisch psychiatrisch deskundigenonderzoek of actualisatie van een eerder uitgevoerd deskundigenonderzoek.” (eigen onderlijning).

Uit de samenlezing van de bovenstaande artikelen van de interneringswet blijkt dat de internering geen straf maar een veiligheidsmaatregel is, die er tegelijkertijd toe strekt de maatschappij te beveiligen en de geïnterneerde persoon de zorg te verstrekken die zijn toestand vereist met het oog op zijn re-integratie in de maatschappij. Dit blijkt tevens uit artikel 66 van de interneringswet, dat de voorwaarden voor de definitieve invrijheidstelling bepaalt. Voor de definitieve invrijheidstelling is vereist dat de geïnterneerde persoon een proeftermijn van drie jaar, eventueel verlengbaar met telkens maximum twee jaar, heeft ondergaan en zijn geestestoestand voldoende gestabiliseerd is zodat redelijkerwijze niet te vrezen valt dat hij (al dan niet ten gevolge van zijn geestesstoornis, eventueel in samenhang met andere risicofactoren) opnieuw misdrijven zal plegen die in aanmerking komen voor internering. In de bestreden beslissing wordt overigens uitdrukkelijk bevestigd dat de internering een beschermingsmaatregel en geen strafrechtelijke sanctie betreft.

Volgens artikel 18 van de interneringswet doen “De onderzoeks- of vonnisgerechten (...) op grond van deze wet of van artikel 71 van het Strafwetboek uitspraak over de strafvordering; tegelijkertijd doen zij uitspraak over de bij hen op regelmatige wijze ingestelde burgerlijke rechtsvordering, overeenkomstig artikel 1386bis van het Burgerlijk Wetboek, alsook over de kosten.” Dat in geval van internering uitspraak wordt gedaan over de strafvordering is logisch. Immers, de onderzoeks- en vonnisgerechten kunnen de internering maar bevelen als aan de toepassingsvoorwaarden uit artikel 9 van de interneringswet voldaan is. Een eerste voorwaarde is dat de betrokkene een misdaad of wanbedrijf gepleegd moet hebben die de fysieke of psychische integriteit van derden aantast of bedreigt. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de betrokkene de hem tenlastegelegde feiten inderdaad heeft gepleegd en dat met andere woorden de feiten als bewezen worden verklaard. Uit het loutere feit dat er sprake is van een eindbeslissing over de strafvordering, dat uitspraak wordt gedaan over de burgerlijke rechtsvordering in toepassing van artikel 1386bis van het Burgerlijk Wetboek, dit teneinde de praktijk billijk en een billijke vermindering mogelijk te maken (zie wetsvoorstel betreffende de internering van personen), alsook over de kosten en dat in toepassing van artikel 16 van de interneringswet de beklaagde of beschuldigde of in verdenking gestelde, ingeval de internering wordt uitgesproken, wordt veroordeeld in de kosten en in voorkomend geval tot teruggave en dat ook de bijzondere verbeurdverklaring wordt uitgesproken, kan naar het oordeel van de Raad, het geheel van wat voorafgaat indachtig, echter niet worden besloten dat er sprake is van een veroordeling in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk en verwerende partij licht in de bestreden beslissing of de verweernota evenmin toe hoe zij tot de conclusie komt dat het “duidelijk (is) dat de wetgever met het begrip “veroordeling” geenszins een strafrechtelijke sanctie of repressieve maatregel bedoelde, doch wel een eindbeslissing over de strafvordering voor ogen had”. Noch de voorbereidende werken, noch de wettekst zelf laat een dergelijke conclusie toe.

Uit het loutere feit dat nergens uit de voorbereidende werken of de wettekst zelf blijkt dat artikel 55/3/1, §1 niet van toepassing is op personen die volgens de principes gehanteerd in het strafrecht ontoerekeningsvatbaar werden bevonden, kan naar het oordeel van de Raad bovendien niet *a contrario* worden afgeleid dat artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook kan toegepast worden in het geval de erkende vluchteling geïnterneerd werd/is, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de Raad dat er *in casu* geen sprake is van een definitieve veroordeling in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad besluit daarom dat de door verzoeker gepleegde strafbare feiten niet in aanmerking kunnen worden genomen om over te gaan tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij behoudt de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS